

Zawody prawnicze - Słowenia

Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe. Do tej pory przetłumaczono ją na następujące języki: [sl](#)

Na niniejszej stronie przedstawiono przegląd zawodów prawniczych w Słowenii.

[Prokuratorzy](#)

[Sędziowie](#)

[Adwokaci](#)

[Notariusze](#)

[Radcy Prokuratorii](#)

Organizacja zawodów prawniczych

Zawody prawnicze

W Republice Słowenii osoba z wyższym wykształceniem prawniczym może wykonywać szereg zawodów związanych z wymiarem sprawiedliwości, w tym zawód sędziego, prokuratora, radcy Prokuratorii, adwokata i notariusza.

Prokuratorzy (*Tožilci*)

Organizacja

Zgodnie z art. 135 konstytucji prokuratorzy (*državni tožilci*) **przygotowują i przedstawiają zarzuty w sprawach karnych**. Ponadto prokuratorom **przysługują inne uprawnienia przewidziane w ustawie**. Zakres ich uprawnień oraz organizację reguluje przede wszystkim ustawa o prokuraturze (Zakon o državnem tožilstvu) oraz ustawa o postępowaniu karnym (Zakon o kazenskem postopku).

W Słowenii istnieje **11 biur prokuratury okręgowej** (*okrožno državno tožilstvo*) – w miastach Celje, Koper, Kranj, Krško, Lublana, Maribor, Murska Sobota, Nova Gorica, Novo Mesto, Ptuj, Slovenj Gradec, **Wyspecjalizowana Prokuratura Krajowa** (Specializirano državno tožilstvo) działająca na szczeblu krajowym oraz **Biuro Prokuratora Generalnego Republiki Słowenii** ([Vrhovno državno tožilstvo Republike Slovenije](#)) w Lublanie.

Wyspecjalizowana Prokuratura Krajowa jest odpowiedzialna za ściganie przestępstw w obszarze zorganizowanej przestępczości tradycyjnej i gospodarczej, terroryzmu, korupcji i innych rodzajów przestępstw, których wykrywanie i ściganie wymaga udziału specjalnie zorganizowanych i wyszkolonych prokuratorów. W ramach tej prokuratury, jako niezależna jednostka organizacyjna, działa również **specjalny wydział do spraw dochodzeń i ścigania urzędników posiadających szczególne uprawnienia** (Odelek za preiskovanje in pregon uradnih oseb s posebnimi pooblastili, zwany *posebni oddelek* lub wydziałem ds. szczególnych dochodzeń). **Prokuratorzy wydziału ds. szczególnych dochodzeń są odpowiedzialni** za ściganie przestępstw popełnianych przez funkcjonariuszy policji, urzędników różnych agencji spraw wewnętrznych posiadających uprawnienia do ścigania, funkcjonariuszy żandarmerii wojskowej, funkcjonariuszy wywiadu i służb bezpieczeństwa Ministerstwa Obrony oraz funkcjonariuszy Słoweńskiej Agencji Wywiadu i Bezpieczeństwa. Udzielają oni również wsparcia funkcjonariuszom policji zatrudnionym w ramach wspomnianego wydziału.

Biuro Prokuratora Generalnego Republiki Słowenii to najwyższa w hierarchii jednostka prokuratury w kraju, w ramach której działają:

- prokuratorzy generalni (*vrhovni državni tožilci*) i apelacyjni (*višji državni tožilci*);
- prokuratorzy zatrudnieni na czas określony lub w niepełnym wymiarze czasu pracy.

Prokuratorzy apelacyjni reprezentują strony wnoszące środki odwoławcze w postępowaniach odwoławczych w sądach apelacyjnych (*višja sodišča*) w Słowenii. W Sądzie Najwyższym Republiki Słowenii (Vrhovno sodišče Republike Slovenije) – w postępowaniach, w których wniesiono nadzwyczajny środek zaskarżenia z zakresu prawa karnego oraz z zakresu prawa cywilnego i administracyjnego – strony są reprezentowane przez prokuratorów generalnych.

Prokuratura Generalna Republiki Słowenii jest zorganizowana w następujący sposób:

- trzy wydziały (Wydział Prawa Karnego (kazenski oddelek), Wydział Spraw Cywilnych i Administracyjnych (civilno-upravni oddelek) oraz Wydział Szkoleń i Nadzoru Eksperckiego (oddelek za izobraževanje in strokovni nadzor)); oraz
- Centrum Informacji Eksperckiej (Strokovno informacijski center), do którego zadań należy z jednej strony udzielanie pomocy eksperckiej w zakresie opodatkowania, finansów, rachunkowości i innych dziedzin, a z drugiej strony dbałość o rozwój i jednolitość usług przetwarzania informacji oraz zarządzanie nimi na potrzeby działalności prokuratury.

Rola i obowiązki

Najważniejszym zadaniem i obowiązkiem prokuratora jest ściganie przestępstw. W tym kontekście jest on odpowiedzialny za:

- **podejmowanie wszystkich koniecznych kroków w celu wykrycia działalności przestępczej i ścigania sprawców oraz wspieranie czynności policji w toku postępowania przygotowawczego, w których policja działa w sposób organizacyjnie niezależny od prokuratora;**
- **składanie wniosków o przeprowadzenie dochodzenia;**
- **przygotowywanie i wnoszenie aktu oskarżenia do odpowiedniego sądu;**
- **oraz składanie apelacji od nieprawomocnych orzeczeń sądu oraz nadzwyczajnych środków zaskarżenia od prawomocnych orzeczeń sądu** (apelacje od orzeczeń sądu pierwszej instancji w sprawach karnych wnosi prokurator, który wniósł akt oskarżenia w sądzie pierwszej instancji, natomiast nadzwyczajne środki zaskarżenia wnoszą prokuratorzy generalni).

Stosowne przepisy prawa karnego dają prokuratorom w określonych okolicznościach – w przypadku różnych form popełnienia przestępstwa – możliwość wyboru alternatywnych sposobów rozstrzygnięcia sprawy zamiast postępowania karnego. Obejmują one po pierwsze możliwość zawarcia ugody i warunkowe zawieszenie postępowania, w przypadku gdy podejrzany jest skłonny postępować zgodnie z decyzją prokuratora i wykonać określone przez niego czynności. Jeżeli ugoda lub warunkowe umorzenie postępowania jest właściwym rozwiązaniem, prokurator może odstąpić od wniesienia aktu oskarżenia, w następstwie czego sprawa nie będzie rozstrzygana w sądzie. Prokurator może również złożyć do sądu wniosek o skazanie bez rozprawy – w tym przypadku sąd nakłada na oskarżonego zaproponowaną określoną karę lub środek karny.

Prokuratura Generalna wykonuje ponadto **zadania wykraczające poza zasadniczy zakres prawa karnego**. Prokuratorzy generalni z jednego z trzech wydziałów Biura Prokuratora Generalnego – czyli Wydziału Spraw Cywilnych i Administracyjnych – mogą **wnieść skargę kasacyjną** (*zahteva za varstvo zakonitosti*) od orzeczenia sądu apelacyjnego w przypadku postępowań procesowych, nieprocesowych i innych postępowań sądowych w sprawach cywilnych. Warunkiem koniecznym do wniesienia tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia jest **ochrona interesu publicznego, o istnieniu którego decyduje** Prokurator Generalny. Strony postępowania nie mogą zatem wnosić skarg kasacyjnych.

Sędziowie

Organizacja

Sędziowie zawodowi i ławnicy

Status **sędziego** (sędziowie; *sodniki*) regulują art. 125–134 konstytucji i ustawa o służbie sędziowskiej (Zakon o sodniški službi). Sędziowie są urzędnikami wybieranymi przez Zgromadzenie Narodowe (Državni zbor) na wniosek Rady Sądownictwa (Sodni svet). Sędzia powoływany jest na urząd dożywotnio, a ograniczenia wiekowe i warunki wyboru są określone w przepisach prawa.

Aby zostać wybranym na stanowisko sędziego, kandydat musi spełniać następujące warunki:

1. posiadać obywatelstwo słoweńskie i biegle posługiwać się językiem słoweńskim;
2. posiadać zdolność do czynności prawnych i odznaczać się dobrym ogólnym stanem zdrowia;
3. mieć ukończone 30 lat;
4. uzyskać tytuł zawodowy magistra prawa potwierdzony dyplomem ukończenia studiów wyższych w Słowenii lub tytuł zawodowy *bachelor of law* i *master of law* lub uzyskać porównywalne kwalifikacje w zakresie prawa za granicą, co jest poświadczane zagranicznym świadectwem potwierdzającym kwalifikacje, do którego załączono opinię dotyczącą kwalifikacji lub decyzję uznającą kwalifikacje do celów zawodowych, lub poświadczone dokumentem potwierdzającym nostryfikację (*odločba o nostryfikaciji*);
5. zdać państwowy egzamin prawniczy;
6. nie być skazanym za popełnienie przestępstwa umyślnego;
7. być osobą, wobec której nie skierowano ostatecznego aktu oskarżenia (*pravnomočna obtožnica*) lub zarzutów (*obtožni predlog*) w postępowaniu o popełnienie przestępstwa umyślnego ściganego z oskarżenia publicznego.

Po zakończeniu pełnienia urzędu sędziowie orzekający w postępowaniach przygotowawczych i głównych, w których wydane orzeczenia naruszały prawa człowieka i podstawowe wolności, nie spełniają już kryteriów powołania na stanowisko sędziego.

Sędziowie są urzędnikami państwowymi, a w wykonywaniu swoich obowiązków podlegają przepisom konstytucji i ustaw. Urzędowi sędziego nie można łączyć z pełnieniem innych funkcji w organach państwowych, w organach administracji lokalnej i w organach partii politycznych, a także z innymi funkcjami i rodzajami działalności określonymi w ustawie. W modelu kształcenia sędziów nie przewidziano specjalizacji. Główną dziedzinę prawa, którą zajmuje się sędzia, określa się w ramach wewnętrznej organizacji danego sądu obejmującej, do celów rozstrzygnięcia poszczególnych rodzajów sporów, różne wydziały, do których przydziela się sędziów zgodnie z rocznym planem pracy. Rada Sądownictwa podejmuje decyzje w sprawie awansu sędziego na wyższe stanowisko i przeniesienia go do wyższej grupy zaszerogowania. Rada Sądownictwa kieruje także do Zgromadzenia Narodowego wnioski o odwołanie sędziego z urzędu, jeśli w związku z wykonywaniem obowiązków narusza on przepisy konstytucji, dopuszcza się poważnego naruszenia innych przepisów prawa lub też umyślnie popełnia przestępstwo poprzez nadużycie urzędu sędziego. Etapy rozwoju zawodowego sędziów są uregulowane w przepisach dotyczących systemu organizacji słoweńskich sądów. Sędziowie dzielą się na: sędziów sądów rejonowych (*okrajni sodniki*), sędziów sądów okręgowych (*okrožni sodniki*), sędziów sądów apelacyjnych (*višji sodniki*) i sędziów Sądu Najwyższego (*vrhovni sodniki*).

Sędziowie są zrzeszeni w Słoweńskim Stowarzyszeniu Sędziów, które należy do Międzynarodowego Stowarzyszenia Sędziów. Przynależność do stowarzyszenia jest dobrowolna.

W pracy organów sądownictwa obok **sędziów zawodowych** (*poklicni sodniki*) mogą uczestniczyć obywatele występujący w charakterze **ławników** (*sodniki porotniki*). O ile prawo nie stanowi inaczej, w sytuacji gdy przepisy przewidują, że postępowanie należy przeprowadzić przed składem sędziowskim, w składzie orzekającym zasiada jeden sędzia zawodowy – pełniący funkcję przewodniczącego – oraz dwóch ławników. O ile prawo nie stanowi inaczej, w sytuacji gdy przepisy przewidują, że postępowanie należy przeprowadzić przed pięcioosobowym składem sędziowskim, w składzie orzekającym zasiada dwóch sędziów zawodowych – w tym jeden pełniący funkcję przewodniczącego – oraz trzech ławników w charakterze członków składu orzekającego. Na ławnika może zostać powołany każdy obywatel Republiki Słoweńskiej, który ukończył co najmniej 30 lat, nie był skazany prawomocnym wyrokiem za popełnienie przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego, jest nieskazitelnego charakteru, odznacza się dobrym ogólnym stanem zdrowia na potrzeby pełnienia urzędu i biegle posługuje się językiem słoweńskim. Kadencja ławnika trwa osiem lat i może zostać odnowiona. Prezes każdego sądu apelacyjnego powołuje i odwołuje ławników sądów rejonowych znajdujących się w okręgu podlegającym właściwości sądu apelacyjnego.

Rada Sądownictwa

 Rada Sądownictwa (*Sodni svet*) jest organem centralnym odpowiedzialnym za regulację zawodu sędziego.

Rada Sądownictwa składa się z 11 członków.

Zgromadzenie Narodowe – na wniosek Prezydenta Republiki Słoweńskiej – wybiera pięciu członków Rady Sądownictwa spośród profesorów prawa, prokuratorów i adwokatów; sześciu członków jest wybieranych spośród kandydatów zgłoszonych przez sędziów pełniących urząd sędziowski w pełnym wymiarze czasu pracy. Członkowie Rady Sądownictwa wybierają spośród siebie przewodniczącego.

Funkcje Rady Sądownictwa są następujące:

- przedstawianie Zgromadzeniu Narodowemu kandydatów na stanowisko sędziego;
- kierowanie do Zgromadzenia Narodowego wniosków dotyczących odwołania sędziego z urzędu;
- mianowanie lub odwoływanie prezesów sądów, z wyjątkiem prezesa Sądu Najwyższego Republiki Słowenii;
- podejmowanie decyzji o powierzeniu wyższej funkcji w systemie sądownictwa, a także o przyspieszonym przeniesieniu do wyższej grupy zaszeregowania, awansie na stanowisko sędziego wyższej rangi (*svetnik*) lub na wysokie stanowisko sędziowskie oraz o nadzwyczajnych awansach na wyższe stanowiska w systemie wymiaru sprawiedliwości;
- orzekanie w przedmiocie odwołań od decyzji o przeniesieniu lub powołaniu na stanowisko sędziego, powierzeniu określonej funkcji w systemie sądownictwa lub powołaniu na stanowisko sędziego wyższej rangi oraz przeciwko decyzji o zaszeregowaniu do danej grupy zaszeregowania;
- podejmowanie decyzji w sprawie nielączenia funkcji publicznych, gdy dotyczy to wymiaru sprawiedliwości;
- przedkładanie opinii na temat projektu budżetu dla sądów oraz opinii skierowanej do Zgromadzenia Narodowego na temat ustaw regulujących status, a także prawa i obowiązki sędziów oraz personelu sądowego;
- przyjmowanie kodeksu postępowania sądowego;
- przyjmowanie kryteriów wyboru kandydatów na stanowiska sędziowskie po uzyskaniu opinii ministra właściwego ds. sprawiedliwości oraz kryteriów jakości odnoszących się do wyników pracy sędziów do celów oceny sprawowanego przez nich urzędu;
- wydawanie opinii zatwierdzającej strategię dotyczącą wykrywania ryzyka i zarządzania nim oraz narażenia sądów na korupcję oraz monitorowanie wdrażania tej strategii;
- powoływanie członków Komisji ds. Etyki Zawodowej (*Komisija za etiko in integriteto*);
- rozpoznawanie skarg sędziów, którzy twierdzą, że naruszono ich prawa, niezawisłość sędziowską lub niezawisłość wymiaru sprawiedliwości oraz podejmowanie decyzji w sprawie tych skarg;
- rozstrzyganie innych spraw, jeżeli tak stanowi prawo.

Jeżeli ustawa nie przewiduje inaczej, **większość dwóch trzecich głosów** wszystkich członków Rady Sądownictwa jest wymagana do przyjęcia decyzji dotyczących wniosków w sprawie:

- wyboru na stanowisko sędziego;
- powołania, awansu i zaszeregowania sędziego do danej grupy;
- odwołań od decyzji o przeniesieniu lub powołaniu na stanowisko sędziego, powierzeniu określonej funkcji w systemie sądownictwa lub powołaniu na stanowisko sędziego wyższej rangi;
- odwołań od decyzji o zaszeregowaniu do danej grupy;
- usunięcia sędziego z urzędu;
- przyjęcia kryteriów wyboru kandydatów na stanowiska sędziowskie, kryteriów jakości odnoszących się do wyników pracy sędziów oraz kryteriów jakości w odniesieniu do pracy sądów;
- przyjęcia regulaminu Rady Sądownictwa.

Adwokaci

Zgodnie z art. 137 konstytucji Republiki Słowenii **adwokatura** (*odvetništvo*) to samodzielna, niezależna służba wchodząca w skład wymiaru sprawiedliwości, której funkcjonowanie zostało uregulowane ustawowo. Ustawa o zawodzie adwokata (Zakon o odvetništvu) stanowi, że wykonywanie obowiązków przez adwokata polega na udzielaniu porad prawnych, reprezentowaniu i obronie stron przed sądem i innymi organami państwowymi, sporządzaniu dokumentów i reprezentowaniu stron w stosunkach prawnych. Jedynie adwokat może reprezentować stronę przed sądem za wynagrodzeniem, chyba że przepisy prawa stanowią inaczej.

Adwokatem może być każdy, kto spełnia następujące warunki:

1. posiada obywatelstwo słoweńskie;
2. posiada zdolność do czynności prawnych;
3. uzyskał jeden z niżej wymienionych tytułów zawodowych w Słowenii lub równoważne kwalifikacje za granicą uznane na mocy ustawy o uznawaniu i ocenie wykształcenia:
 1. tytuł zawodowy magistra prawa potwierdzony dyplomem ukończenia studiów wyższych;
 2. tytuł zawodowy *bachelor of law* i *master of law*;
 3. tytuł zawodowy *master of law* uzyskany po ukończeniu studiów drugiego stopnia zgodnie z programem bolońskim;
4. zdał państwowy egzamin prawniczy;
5. posiada czteroletnie doświadczenie zawodowe jako prawnik z wyższym wykształceniem prawniczym, w tym co najmniej przez rok po zdaniu państwowego egzaminu prawniczego wykonywał pracę pod nadzorem adwokata lub w kancelarii adwokackiej, sądzie, prokuraturze, Prokuraturii lub kancelarii notarialnej na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy;
6. biegle posługuje się językiem słoweńskim;
7. gwarantuje należyte wykonywanie zawodu adwokata;
8. posiada niezbędne wyposażenie i lokal do prowadzenia praktyki adwokackiej;
9. zdał egzamin ze znajomości ustawy o zawodzie adwokata, urzędowego cennika opłat za czynności adwokata i kodeksu postępowania adwokata w Słoweńskiej Izbie Adwokackiej (Odvetniška zbornica Slovenije).

Ustawa o zawodzie adwokata stanowi, że do obowiązków zawodowych **adwokata** należy:

- udzielanie porad prawnych;
- reprezentowanie i obrona stron przed sądem i innymi organami władzy państwowej;
- sporządzanie dokumentów; oraz
- reprezentowanie stron w ich stosunkach prawnych.

Jedynie adwokat może reprezentować stronę przed sądem za wynagrodzeniem; w określonych przypadkach adwokata może zastępować aplikant.

W **postępowaniu karnym** jedynie adwokat może występować jako obrońca oskarżonego.

W **sprawach cywilnych** przed sądem rejonowym stroną może reprezentować dowolna osoba posiadająca pełną zdolność do czynności prawnych, natomiast do reprezentowania strony przed sądem okręgowym, sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym może być upoważniony wyłącznie adwokat lub inna osoba, która złożyła państwowy egzamin adwokacki. W postępowaniu wynikającym ze złożenia nadzwyczajnego środka zaskarżenia istnieje przymus adwokacki (nie dotyczy to przypadku, w którym sama osoba będąca stroną lub jej ustawowy przedstawiciel złożyli państwowy egzamin prawniczy).

Zastępstwo procesowe jest obowiązkowe we wszystkich postępowaniach sądowych prowadzonych na podstawie ustawy o zdrowiu psychicznym (Zakon o duševnem zdravju).

Zagraniczny adwokat, który uzyskał prawo wykonywania zawodu adwokata w państwie pochodzenia, jest w Republice Słowenii – na warunkach określonych we wspomnianej ustawie – uprawniony do:

- świadczenia określonych usług adwokackich, które wiążą się z występowaniem w charakterze adwokata;
- prowadzenia praktyki adwokackiej, posługując się tytułem zawodowym uzyskanym w państwie pochodzenia;
- prowadzenia praktyki adwokackiej, posługując się tytułem „adwokata” (*odvetnik*).

Państwem pochodzenia adwokata jest państwo, w którym jest on uprawniony do prowadzenia praktyki adwokackiej, posługując się tytułem zawodowym uzyskanym na mocy przepisów tego państwa.

Na mocy wspomnianej ustawy adwokatem z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej jest adwokat, który posiada prawo wykonywania zawodu adwokata w dowolnym państwie członkowskim Unii Europejskiej, posługując się tytułem zawodowym uzyskanym zgodnie z przepisami tego państwa. Adwokat z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej wpisywany jest na listę adwokatów zagranicznych, którzy mogą prowadzić praktykę adwokacką w Republice Słowenii, posługując się tytułem zawodowym adwokata, z uwzględnieniem wszystkich praw i obowiązków mających zastosowanie wobec praktykujących

adwokatów, pod warunkiem że spełnia on przewidziane w ustawie warunki i zda egzamin ze znajomości prawa krajowego Republiki Słowenii. Więcej informacji na temat egzaminu i procedury związanej z jego złożeniem znajduje się w rozporządzeniu w sprawie egzaminu dla адвокатów zagranicznych (Uredba o preizkusnem izpitu za odvetnike iz drugih držav).

Adwokat może reklamować swoje usługi jedynie po spełnieniu określonych warunków, ponieważ ustawa zezwala jedynie na niektóre rodzaje reklamy usług adwokackich. Może on prowadzić praktykę indywidualną lub pracować w kancelarii adwokackiej. Organizacją skupiającą adwokatów, posiadającą własny regulamin i statut, jest Słoweńska Izba Adwokacka (Odvetniška zbornica Slovenije). Prawo do wykonywania zawodu adwokata nabywa się poprzez wpis na listę prowadzoną przez Słoweńską Izbę Adwokacką. Adwokaci, którzy osiągną określony stopień lub specjalizację w ramach kształcenia zawodowego, mogą pod pewnymi warunkami zwrócić się do Słoweńskiej Izby Adwokackiej o uznanie ich statusu adwokata-specjalisty. Opłaty za usługi adwokatów reguluje oficjalny cennik usług adwokackich wydawany przez Izbę Adwokacką po zatwierdzeniu przez Ministra Sprawiedliwości.

Prawnicze bazy danych

 [Podstawowe przepisy dotyczące adwokatów](#) są dostępne w języku angielskim na stronach internetowych Izby Adwokackiej.

Na stronach internetowych Izby Adwokackiej znajduje się [wyszukiwarka](#) (w języku słoweńskim i angielskim), za pomocą której można **wyszukać adwokatów** według:

- imienia i nazwiska;
- regionu;
- znajomości języków obcych; oraz
- dziedzin specjalizacji.

Notariusze

Organizacja

Artykuł 137 akapit drugi konstytucji Republiki Słowenii stanowi, że **notariusze** (*notarji*) pełnią urząd publiczny regulowany ustawą. Ustawa o notariacie (Zakon o notariatu) stanowi, że zgodnie z jej przepisami notariusze, jako osoby zaufania publicznego, sporządzają dokumenty publiczne dotyczące czynności prawnych, oświadczeń woli lub faktów, z których wynikają określone prawa, przechowują w depozycie dokumenty, środki pieniężne i papiery wartościowe celem ich przekazania osobom trzecim lub organom państwowym; na polecenie sądów wykonują zadania, które mogą być im powierzone zgodnie z przepisami prawa.

Aby zostać powołanym na urząd notariusza, kandydat musi spełniać następujące warunki:

1. posiadać obywatelstwo Republiki Słowenii, innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub Europejskiego Obszaru Gospodarczego lub posiadać obywatelstwo Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju;
2. posiadać zdolność do czynności prawnych i odznaczać się dobrym ogólnym stanem zdrowia;
3. uzyskać tytuł zawodowy magistra prawa potwierdzony dyplomem ukończenia studiów wyższych w Słowenii lub tytuł zawodowy *bachelor of law* i *master of law* lub uzyskać porównywalne kwalifikacje w dziedzinie prawa za granicą, co jest poświadczone zagranicznym świadectwem potwierdzającym kwalifikacje, do którego załączono opinię dotyczącą kwalifikacji lub decyzję uznającą kwalifikacje do celów zawodowych, lub poświadczone dokumentem potwierdzającym nostryfikację;
4. zdać państwowy egzamin prawniczy;
5. posiadać pięcioletnie doświadczenie praktyczne jako osoba wykonująca zawód prawniczy, na które składa się co najmniej rok pracy pod nadzorem notariusza i rok pracy w sądzie lub pod nadzorem adwokata albo radcy Prokuratorii;
6. gwarantować należyte wykonywanie zawodu notariusza;
7. biegle posługiwać się językiem słoweńskim;
8. posiadać odpowiednie wyposażenie i lokal do prowadzenia praktyki notarialnej;
9. być w wieku poniżej 64 lat.

Z zastrzeżeniem pkt 1 poprzedniego akapitu, obywatele państwa, które nie jest państwem członkowskim Unii Europejskiej lub Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwem członkowskim Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju, mogą zostać notariuszami zgodnie z zasadami wzajemności prawnej i faktycznej.

Obowiązków notariusza nie można łączyć z obowiązkami adwokata ani ze sprawowaniem urzędu lub funkcji, z tytułu których przysługuje wynagrodzenie.

Notariusz nie może wykonywać czynności sprzecznych z powagą urzędu, narażających na szwank uczciwość wymaganą do wykonywania obowiązków notariusza lub takich, które mogą podważyć zaufanie do bezstronności notariusza lub wiarygodności sporządzanych przez niego dokumentów.

Notariusza powołuje na wolne stanowisko minister właściwy do spraw sprawiedliwości. Przed powołaniem notariusza minister właściwy do spraw sprawiedliwości zasięga opinii Izby Notarialnej Słowenii (Notarska zbornica Slovenije) w sprawie przedstawionych kandydatur. Liczba notariuszy jest ograniczona i ustalana na podstawie kryteriów określonych przez Ministra Sprawiedliwości. W przypadku postępowania niezgodnego z przepisami notariusz zostanie odwołany przez Ministra Sprawiedliwości. Główną organizacją skupiającą notariuszy jest Izba Notarialna.

Notariusze mają prawny obowiązek członkostwa w [Izbie Notarialnej Słowenii](#).

Rola i obowiązki

Służba publiczna notariuszy polega przede wszystkim na **sporządzaniu dokumentów publicznych i prywatnych**, co jest bardzo istotne dla bezpieczeństwa obrotu prawnego.

Do dokumentów publicznych sporządzanych przez notariuszy należą **akty notarialne i protokoły notarialne**. Notariusz może wprowadzić sporządzić dowolną wiążącą strony umowę w formie pisemnej, jednak **dla ważności** określonych rodzajów umów i uchwał spółek publicznych i spółek z ograniczoną odpowiedzialnością na gruncie prawa słoweńskiego **wymagana jest forma aktu notarialnego**. Notariusz sporządza także testamenty. Ponadto czasami wymaga się **poświadczenia** przez notariusza kopii dokumentów i podpisów, aby potwierdzić ich ważność do celów dowodowych przed sądem. Na przechowanie u notariusza można oddać dokumenty i papiery wartościowe.

Prawnicze bazy danych

Na stronie internetowej Izby Notarialnej dostępny jest [wykaz wszystkich notariuszy](#) w Słowenii wraz z informacjami kontaktowymi oraz podstawową wyszukiwarką.

Izba Notarialna prowadzi trzy rejestry, które są dostępne na jej stronie:

- rejestr notariuszy depozytariuszy ([register skrbniških notarjev](#)),
- rejestr umów o ustanowienie rachunku depozytowego ([register skrbniških pogodb](#)), <http://www.notar-z.si/registri/register-skrbniskih-pogodb-register-skrbniskih-notarjev/register-skrbniskih-pogodb-register>
- centralny rejestr testamentów ([centralni register oporok](#)).

Inne zawody prawnicze

[Asystenci sądowi \(Sodniški pomočnik\)\(372 Kb\)](#)

Prokuratoria

Rola **Prokuratorii** (državni pravobranilci) została określona w ustawie o Prokuratorii (Zakon o državnem pravobranilstvu). **Prokuratoria** ([Državno pravobranilstvo](#)) reprezentuje państwo, jego organy i instytucje posiadające osobowość prawną przed sądami i wykonuje inne obowiązki powierzone ustawą. Zadania nałożone na Prokuratorię wykonują: prezes Prokuratorii (generalni državni pravobranilec), radcy Prokuratorii i asystenci radców (*pomočniki državnega pravobranilca*). Radców i asystentów radców powołuje słoweński rząd na wniosek ministra właściwego ds. sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii prezesa Prokuratorii. Kadencja trwa osiem lat i może zostać odnowiona. Warunki powołania na stanowisko radcy Prokuratorii są takie same jak warunki powoływania na urząd sędziego, przy czym obejmują one także dodatkowe wymagania dotyczące doświadczenia praktycznego. Radca Prokuratorii wykonuje swoje obowiązki zgodnie z konstytucją i innymi aktami prawnymi. Ma on obowiązek reprezentowania państwa z urzędu. Radcy Prokuratorii i asystenci radców Prokuratorii są uprawnieni do otrzymywania wynagrodzenia zgodnie z grupą zaszerogowania stanowiska, które zajmują. Wobec radców Prokuratorii stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zakazu łączenia stanowisk przez sędziów. Radcy Prokuratorii reprezentują także Republikę Słowenii w postępowaniach przed Europejskim Trybunałem Sprawiedliwości oraz Europejskim Trybunałem Praw Człowieka.

Powiązane strony

[Informacje o zawodach prawniczych na stronie internetowej Biura Prokuratora Generalnego Republiki Słowenii](#)

[Informacje o zawodach prawniczych na stronie internetowej Rady Sądownictwa](#)

[Informacje o zawodach prawniczych na stronie internetowej słoweńskiego wymiaru sprawiedliwości](#)

[☞ Informacje o zawodach prawniczych na stronie internetowej Słoweńskiej Izby Adwokackiej](#)

[☞ Informacje o zawodach prawniczych na stronie internetowej Izby Notarialnej Słowenii](#)

[☞ Informacje o zawodach prawniczych na stronie internetowej Prokuratorii](#)

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Ostatnia aktualizacja: 17/02/2017